

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **T., a. s.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného – stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2006, č. j. 30 Ca 154/2005 - 59,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žalobci **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Brně ze dne 5. 4. 2005, č. j. 1199/05/FŘ/170 pro vady řízení a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Zrušeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně – platebnímu výměru č. 35/2004 na penále ve výši 72 720 Kč za neoprávněné zadržení prostředků státního rozpočtu, č. j. 242163/04/303980/4090 ze dne 7. 12. 2004, jímž bylo žalobci sděleno penále v souladu s § 30 odst. 1 a 6 zákona č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice (rozpočtová pravidla republiky), ve znění pozdějších předpisů a podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2005 č. j. 1199/05/FŘ/170 s odůvodněním, že přisvědčil tvrzení žalobce, že je nepřezkoumatelné v části určení výše a výpočtu penále, neboť není přezkoumatelným způsobem určen počátek prodloužení. Z rozhodnutí není patrné jak dospěl žalovaný ke stanovení dne splatnosti přeplatku na dotaci, a tím ke stanovení počátku lhůty pro výpočet penále. Relevantní skutečností je

především to, že žalovaný neuvedl z jakého ustanovení „Podmínek, nebo z jakého právního předpisu vyplývá časové určení, do kdy měly být tyto finanční prostředky vráceny.

Stěžovatel napadl včasnou kasační stížností rozsudek krajského soudu z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že nelze souhlasit s názorem krajského soudu, že napadené rozhodnutí trpí vadami řízení, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť penále bylo vyměřeno ve správné výši.

V Podmínkách čerpání investiční dotace na zpracování energetického auditu a energetického průkazu pro rok 2000 (dále jen Podmínky), které jsou nedílnou součástí Rozhodnutí o účelovém určení prostředků státního rozpočtu (dále jen Rozhodnutí) je v článku 8 stanovena povinnost použít dotaci do 31. 12. 2000, protože tuto dotaci není možno převádět do následujícího roku. To znamená, že do tohoto data mohl žalobce zvrátit procentuální poměr vlastních peněz a poskytnuté dotace, aby poměr byl v souladu s rozhodnutím.

V článku 13 Podmínek je stanovena povinnost investora v případě vyššího poměru dotace vyžádat si u ČEA číslo účtu, na která má investor převést vzniklý přeplatek. Investor měl dodržet 60 % podíl dotace z celkové částky. Ve skutečnosti prokázal vynaložení částky 478 800 Kč místo částky 600 000 (z toho dotace 360 000 Kč - cca 75 %). Nesplnění povinností vyplývajících z Podmínek je podle článku 22 Podmínek porušením rozpočtové kázně podle § 30 zákona č. 576/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů a podléhá příslušným sankcím.

Zadržené prostředky státního rozpočtu nebo státních fondů republiky jsou subjekty, kterým byly poskytnuty, povinny odvést ve stejné výši státnímu rozpočtu republiky, popřípadě státnímu fondu republiky. Zároveň jsou tyto subjekty povinny zaplatit penále ve výši 1 promile denně z neoprávněně použitých nebo zadržených prostředků nejvýše však do výše této částky.

Žalobce zadržel výše uvedené prostředky, a to od 1. 1. 2001. K tomuto datu se totiž dopustil nesplnění povinnosti a od tohoto data navazuje povinnost zadržené prostředky vrátit. Je mu tedy stanovena povinnost tyto prostředky odvést do státního rozpočtu, pokud tak neučiní očitá se v prodlení, a to od následujícího dne po dni, kdy tak měl učinit. Žalobci byla určena povinnost předložit roční zúčtování v článku 12 Podmínek, a to do 31. 1. 2001. Podmínkami mu tedy byla prodloužena lhůta dokdy má prostředky vyúčtovat a možný vzniklý přeplatek v případě vyššího poměru dotace odvést.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že souhlasí s právními a skutkovými závěry soudu.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

Stěžovatel tvrzené nesprávné posouzení právní otázky soudem spatřuje v tom, že krajský soud v předchozím řízení nesprávně dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele o odvolání žalobce pro nedostatek důvodů. Všechna tvrzení stěžovatele uvedená v kasační stížnosti směřují k tomu, že penále bylo vyměřeno ve správné výši. Má tedy zřejmě za to, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné. S tímto jeho názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Správce daně a odvolací orgán – stěžovatel jsou povinni přesvědčivě odůvodnit, jakými úvahami se při svém rozhodnutí řídí a o jaká zákonná ustanovení svoje záměry opírají. To se v daném případě nestalo, jak již správně a výstižně uvedl krajský soud v napadeném rozsudku. I Nejvyšší správní soud má za to, že v přezkoumávaném rozhodnutí stěžovatele (ani v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) není přesně určen a odůvodněn den vzniku povinnosti žalobce platit penále. Zákon č. 576/1990 Sb., v § 30 odst. 1 stanoví, že neoprávněně použité nebo zadržené prostředky státního rozpočtu republiky nebo státních fondů republiky jsou subjekty, kterým byly poskytnuty, povinny odvézt ve stejné výši státnímu rozpočtu republiky, popřípadě státnímu fondu republiky a zároveň jsou tyto subjekty povinny zaplatit penále ve výši 1 promile denně z neoprávněně použitých nebo zadržovaných prostředků, nejvýše však do výše této částky. Podle § 1 odst. 1, písm. b), z. č. 531/1990 Sb. o územních finančních orgánech (ve znění v době rozhodnutí stěžovatele) územní finanční orgány jsou správní úřady, které spravují dotace, mimo jiné provádějí výkon správy odvodů za porušení rozpočtové kázně podle zvláštního právního předpisu. Správu odvodů za porušení rozpočtové kázně upravuje zákon č. 338/1992 Sb. o správě daní a poplatků (viz jeho § 1 odst. 1). Tento zákon v § 63 upravuje daňové nedoplatky a penále, přičemž v odst. 1 stanoví, že daňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti. Proto je třeba, aby správní orgány určily zcela určitě, kdy byl žalobce povinen odvézt neoprávněně použité nebo zadržené prostředky dotace a zda a kdy se dostal do prodlení a aby své záměry řádně odůvodnily. Způsob, jakým to dosud učinily je zcela nepřesvědčivý.

Po přezkoumání kasační stížnosti napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalobci náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu